

hvert Fald mange Mennesker omkring i vort Land, ogsaa blandt Venstremænd, er enige om ikke er rigtige, kirkeøkonomisk set. Det behøver dog ikke at være noget ubetinget, at hvis man har stemt for en Lovgivning, skal man vedblivende forsvare den, efter at man har set, hvad den betyder i Praksis, uanset om man finder, at den har virket heldigt eller ikke. Det sagde vi fra sønderjydske Side, som var Medlemmer af Venstre og det konservative Folkeparti, ogsaa den Gang, at vi saa de uheldige kirkeøkonomiske Virkninger; vi anerkendte det juridiske Grundlag, som førte til, at Præstegaardsjorden ikke kunde afhændes een Gang for alle, men kun saaledes, at dens virkelige Værdi gik ind til et kirkeøkonomisk Formaal ogsaa i Fremtiden.

Jeg behøver ikke at komme ind paa de Udtalelser, som ogsaa den højtærede Kirkeminister fremsatte om, at jeg havde protesteret imod, at vi i 1920 skulde have stemt os ind under et Slags Formynderskab og Værgemaal; det havde vi ikke, vi havde stemt os ind til Medborgerskab med hele det øvrige danske Folk. Det er jeg saa fuldstændig enig i, og ud fra dette Medborgerskab tillader vi os at gøre vor Mening gældende om de Love, der skal skabes, efter at vi er kommet indenfor den danske Stats Grænser.

Jeg vil gerne slutte min Replik til den højtærede Kirkeminister med at sige, at det glæder mig at høre, at den højtærede Minister kunde tænke sig at gaa andre Veje end dem, der er angivet i det forelagte Lovforslag, hvis det kunde føre til en bedre Stilling paa dette Omraade end den nuværende. Den højtærede Kirkeminister sagde ogsaa, at det var indrømmet fra alle Sider, at Forholdet, som det er i Øjeblikket, er uheldigt. Ja, jeg har indrømmet, at der paa visse Omraader har været Misforstaaelser hos Menighedsraadene med Hensyn til, hvad de havde Ret til og ikke havde Ret til, men jeg har samtidig fremhævet, at 3 Aar er et meget kort Spand af Tid til helt og fuldt at sætte sig ind i disse Lovbestemmelser og følge Virkningerne af dem. Men der er en anden Side af denne Sag, som jeg mener der er Grund til at fæste Opmærksomheden ved, og det er den grundbogsmæssige Side af Sagen. Jeg tror ikke, der kan gives Skøde paa den Jord, der skal udstykkes, medmindre hvert enkelt Menighedsraad er rede til at give Skøde i Grundbogen, uanset hvad man saa siger fra Kirkeministeriets Side. Ogsaa af den Grund mener jeg, vi maa tillempes Forholdene saaledes, at Villien til at tjene alle Parters Interesser

kommer frem. Men jeg glæder mig, som sagt, over, at den højtærede Kirkeminister kunde tænke sig at gaa andre Veje i denne Sag end just dem, der er angivet i Lovforslaget.

Til det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]) vil jeg gerne sige, at jeg aldeles ikke har halet i Land paa mine Udtalelser, men jeg har rettet en Misforstaaelse af mine Udtalelser hos det ærede Medlem og hos det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Aubeck). Jeg har rettet en fuldkommen Misforstaaelse af, hvad jeg har sagt. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg nu har sagt to Gange.

Den højtærede Kirkeminister, delvis ogsaa det ærede 2det Medlem for 5te Kreds, anførte som Motiv for Fremsættelsen af Lovforslaget, i hvert Fald som et meget stærkt medvirkende Motiv, at man nødig vilde have Kampvalg til Menighedsraadene paa dette Spørgsmaal. Jeg vil dertil sige, at om Motiver kan der jo altid strides. Jeg husker, at den højtærede Kirkeminister under Debatten om den kirkelige Lovgivning i 1922 sagde, at han kunde tænke sig, at Henlæggelsen af saa mange og betydelige økonomiske Spørgsmaal til Menighedsraadenes Afgørelse vilde medføre, at det Parti, han tilhørte, vilde interessere sig for de kirkelige Valg i Fremtiden i højere Grad, end det hidtil var sket. Jeg sagde den Gang: Jeg skal aldrig give mig af med at spørge om, hvad Motiverne til Deltagelse i et Valg er, men jeg skal til enhver Tid være rede til at glæde mig over en levende Deltagelse i Menighedsraadsvalgene, uanset ud fra hvilke Motiver den sker. Ganske det samme vil jeg sige i dette Øjeblik. Jeg nærer ikke den Opfattelse, at der skulde ske nogen som helst Skade ved, at vi skaber stor Interesse om Menighedsraadsvalgene; lad blot den kirkelige Interesse, Beboerne virkelig har i de forskellige Spørgsmaal, Menighedsraadene har med at gøre, komme til at gøre sig gældende.

Angaaende Forholdet mellem Jordværdien fastsat til Skat og Jordværdien, saaledes som den er i Virkeligheden, skal jeg kun sige til det ærede 2det Medlem for 5te Kreds, som jeg ogsaa sagde det før, at baade han og jeg ved, og vi er allesammen vel vidende om, at disse to Ting dækker ikke hinanden; og at de nogen Sinde skulde komme til det, tvivler jeg stærkt om, fordi det simpelt hen vilde være uforsvarligt at ansætte saa høj en Skatteværdi for Jorden, at dens virkelige Værdi i Handelen ved eventuelle Prissvingninger i Vurderingsperioden kunde gaa langt ned under Ansættelsen.